

καὶ τινες ἄλλοι συγγραφεῖς ἀναφέρουσιν ὅτι ἐν Ῥόδῳ, κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα, παιδία περιήρχοντο τὰς οἰκίας, ἄδοντα ἄσματίον τι, περισώθην παρὰ τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ, περιεργότατον δὲ ὄν δείγμα τῆς δημοτικῆς τῶν ἀρχαίων ποιήσεως· διὰ τοῦ ἄσματιοῦ τούτου ἀπήτουν κυρίως ἀνταμοιβὴν διὰ τὸν κόπον τῶν· ἐζήτουν δὲ παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου σύκων ὄρμαθὸν καὶ οἶνον καὶ τυροῦ κἀνιστρον, παρατηροῦντες προσέτι ὅτι ἡ χελιδὼν δὲν εἶναι ἀκατάδεκτος, ἀλλὰ δύναται νὰ μὴ ἀπορρίψῃ καὶ σίτον καὶ πῆττας. Τὸ ἄσμα κατέληγε δι' ἀπειλῶν πρὸς τοὺς φειδωλομένους οἰκοδεσπότας! «Ἄν μᾶς δώσης τι καλὰ· ἄλλως δὲν θὰ σ' ἀφίσωμεν· ἢ τὴν θύραν θὰ πάρωμεν ἢ τὸ ἀνώφλιον αὐτῆς, ἢ τὴν γυναῖκα, ἢ ὅποια κἀθήται μέσα· εἶναι μάλιστα μικρὰ καὶ θὰ πτῆν ἀρπάξωμεν εἰς τὸν ἄερα· καὶ ἂν φέρῃς τίποτε, νὰ ἦναι καλὸν καὶ ἄφθονον. Ἄνοιγε, ἄνοιγε τὴν θύραν εἰς τὴν χελιδόνα· δὲν εἴμεθα γέροντες ἡμεῖς, εἴμεθα παιδία.» Ἡ παιδικὴ αὕτη ἑορτὴ ἑκαλεῖτο *χελιδονισμὸς* ἢ *χελιδόνια*, καὶ οἱ παῖδες *χελιδονισταί*.

Τὰ δημοτικὰ ἄσματα, τὰ ἀδόμενα παρ' ἡμῖν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ἔχουσιν ἀρχαϊκὴν χροιάν καὶ παρουσιάζουσι καταπληκτικὴν ὁμοίωσιν παρὰ τὸ παρ' Ἀθηναίῳ, ὡς πολλοὶ ἤδη ἄλλοδαποὶ καὶ ἡμέτεροὶ παρετήρησαν. Ἡ ἀρχὴ πρὸ πάντων τοῦ ἀρχαίου ἄσματος:

Ἦλθ' ἤλθε χελιδὼν
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνι αὐτοῖς,

οὐδὲ ὅπως σχεδὸν διαφέρει τῆς τῶν δημοτικῶν:

Ἦρθεν, ἦρθε χελιδόνα κτλ.

Διὰ τῶν συνήθων παρ' ἡμῖν δημοτικῶν ἄσμάτων οἱ παῖδες ζητοῦσιν ἐπίσης παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης ὡὰ καὶ ὄρνιθας καὶ πλακοῦντας, οὐχὶ ὅμως αὐθαδῶς, ὡς οἱ ἀρχαῖοι ὁμήλικόι τῶν, ἀλλὰ μελιχίως καὶ ταπεινότατα, ἐπισφραγίζοντες πάντοτε τὴν αἰτησίαν τῶν διὰ δαψιλῶν εὐχῶν.

Κατὰ τὴν πρώτην Μαρτίου καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἐτελεῖτο ἐξ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ ἔθους ἑορτὴ τις, τὴν ὁποίαν κατήργησεν ἡ ἐν Τρούλλῳ Κωνσταντινουπόλεως τῷ 689 συνελθούσα ἐκτὴ οἰκουμένηκῃ σύνοδος. Τὴν ἑορτὴν ταύτην ὁ ὑπομνηματιστῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων Βαλαμμάκων ἀποκαλεῖ «πανήγυριν ἐλληνικὴν μεγάλην» διὰ τὴν τῶν ὥρων καὶ τοῦ ἄερος εὐκρασίαν.» Προστίθησι δὲ ὅτι κατ' αὐτὴν «ὄρχήσεις ἀπρεπείς ἐγίνοντο παρὰ τινῶν γυναιῶν καὶ ἀνδρῶν.» Παραπλησία τοῖς χελιδονίοις παιδικὴ τελετὴ, κατὰ τὸν διάσημον Γερμανὸν ἀρχαιολόγον Πανόφκα, γίνεται τὸ θέρος εἰς πολλὰ τῆς Γερμανίας μέρη, ὅπου παῖδες, φέροντες δένδρον κεκοσμημένον τοὺς κλάδους διὰ χρωματιστοῦ χάρτου, περιήρχοντο ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ψάλλοντες τὸ θέρος, καὶ αἰτοῦντες φιλοδωρήματα. Γάλλοι δὲ τινες περιηγητῆς συγκρίνει τὰ *χελιδόνια* πρὸς

τὴν ἐν Γαλλίᾳ τελουμένην ἑορτὴν τοῦ Θεοῦ (Fête-Dieu), καθ' ἣν οἱ πανηγυρίζοντες αἰτοῦσιν ὁμοίως ἐκ τῶν οἰκιῶν φιλοδωρήματα, χάριν, ὡς λέγουσι, τοῦ ἐκκλησιδίου τῶν· συμπίπτει δ' ἡ ἑορτὴ αὕτη κατὰ τὸν Μάιον ἢ Ἰούνιον, δέκα μετὰ τὴν πεντηκοστὴν ἡμέρας. Ἄλλ' ἀμφότεραι ἔχουσι μᾶλλον, νομίζομεν, σχέσιν πρὸς τὰ κατὰ τὴν πρώτην Μαΐου καὶ παρ' ἡμῖν εἰθιζόμενα, περὶ ὧν θέλομεν διαλάβει βραδύτερον.

N. Γ. II.

Η Κ^κ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ ΚΑΙ Η Κ^κ ΔΥΜΟΝΤ

Ἡ Κυρία Λαμαρτίνου ἦτο θυγάτηρ ἀνωτέρου ἀξίωματικοῦ τοῦ ἐν Ἰνδικῇ ἀγγλικῷ στρατοῦ, τοῦ συνταγματάρχου Βίρχ, ἀνήκοντος εἰς τὴν ἐπιφανῆ οἰκογένειαν τῶν Τσόρτσιλ.

Ὁ βίος τῆς Κυρίας Λαμαρτίνου ἀφιερώθη ὁλόκληρος εἰς τὴν δόξαν τοῦ ἐπιφανοῦς αὐτῆς συζύγου καὶ εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν, διότι ἦτο αὕτη ἡ ἀφοσίωσις, ἐπειδὴ οὐδέποτε ὑπῆρξε καρδία πλέον φιλελεῆμων. Ἦσκει δὲ τὴν ἐλεημοσύνην μετὰ διακριτικότητος καὶ μετριοφροσύνης, ἥτις ἐδιπλασίαζε τὴν ἀξίαν τῶν ἀγαθῶν τῆς ἔργων· ἐκρύπτετο δὲ διὰ νὰ πράττῃ τὸ ἀγαθόν.

Ἐπῆρξε, γράφει συγγραφεὺς τις, εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Μαρκέλλου μία τις Κυρία Δυμόντ, γνωστὴ εἰς τοὺς δυστυχεῖς διὰ τὴν ἐλευθεριότητα καὶ τὴν ἀνεξάντλητον ἀγαθότητά της. Νέαι ὅσας ἐπανάφερεν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, γέροντες ὅσων ὑπῆρξεν ἡ ἀδελφὴ, παιδία ὅσων ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ, δυστυχεῖς πάσης ἡλικίας ὅσων ἠγάπησε καὶ συνέδραμε, δὲν θὰ ἐπανίδητε πλέον τὴν παρήγορον ταύτην τῶν ἐν θλίψει· ἡ Κυρία Δυμόντ συναπέθανε μετὰ τῆς Κυρίας Λαμαρτίνου.

Περὶ ταύτης μάλιστα ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἀριστερὰ αὐτῆς ἠγνόει τί ἐποίει ἡ δεξιὰ. Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπιστηθιωτέρας φίλας τῆς ἀπέκρυπτε τὰς ὥραιας τῆς ἀγαθοεργίας, καὶ ὑπῆρξεν ὅπως τύχης ἔργον ἡ ἀνακάλυψίς μου, ὅτι ἡ Κυρία Δυμόντ καὶ ἡ Κυρία Λαμαρτίνου ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Μετὰ τὸ ἀδύνατον σώμα τῆς καὶ τὴν ἰσχυρὰν τῆς καρδίαν, ποίας δυνάμεις δὲν θὰ κατέβαλλε διὰ νὰ ἀναβαίνει, ἀσθενῆς καὶ ἐξηντηλημένη ὅπως ἦτο, τὰς βαθυμύδας τῶν μακρῶν ἐκείνων κλιμάκων, αἵτινες ἔφερον εἰς τὰ πενιχρὰ ὑπερῶα! Ἐγεννήθη μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον, καὶ ἡ ἐλεημοσύνη ἦτο τὸ πάθος της.»

M.

ΤΙ ΤΟ ΧΩΡΙΖΟΝ ΤΗΝ ΘΕΩΡΙΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ

Εἰς σοφὸς καθηγητῆς διαπερᾶ διὰ λέμβου ποταμόν τινα. Λέγει δὲ εἰς τὸν πορθμέα·

— Ἐνοεῖς τὴν φιλοσοφίαν, φίλε μου;